oleks mind kohe üle pea kaela koolist minema kihutand. Ning kui ma oma santide sõbradega ikka oleks laia teed käima jäänd, siis ma oleks ka igaweste hukka läind. Kõige selle eest oled sina mu kallis Mart mind hoidnud. Jumal tasugu sulle seda kõik saea wõra ära ja Tema hoidku mind, sind ja kõiki inimesi niisuguse kiusatuse sisse langemast! Sina lasksid enast minu pärast trahwida ja kandsid minu asemel warga nime."" --

„„Ah! unustame nüüd kõik jälle ära, mis on olnud ja jääme igaweste sõbraks.""

Siiski S. ei jätnud nurumast, Mart pidi järele andma ja teisel pühapääwal, kui naad kiriku riided olid selga pannud, siis läksid naad kahekesi koolimajasse koolmeistrile seda lugu jutustama.

Mis koolmeister neile öölnd oli, sain ma kõik sõna sõnalt Juhani käest pärast kuulda, aga see wõtaks palju ruumi ja aega, seepärast teme lühidelt: Mart ei armastand enese wagadusest ja teiste santusest rääkida; ta tegi alati nõnda moodi parema käega head, et pahem käsi seda ei pidand teadma.

Kui naad oma asja koolmeistrile olid rääkinud, siis tulid koolmeistrile pisarad silmi, ta läks Mardi juure, hakkas ta kaelast kinni ja andis tale suud, palus ta käest andeks, et ta teda karistand olla ja käskis teda edespidi ikka kül südamest oma ligimest armastada ja kül ta omal aeal peab ka selle ette õiget palka pärima; aga ta manitses ka kõwaste teda, et ta edespidi mitte sedawiisi walega oma ligimest wabandada ei tohi, sest igasugune waletamine, olgu ka et seega ligimese asju heaks kääname, on Jumala ees jõle ja kahekssamas käskus ärakeeltud.

Ta ütles, et ei S-le oleks, ei karistus ei manitsus ega üksgi muu asi nii kasulik olnud, kui Mardi iseenese äraſalgamine. Mart olla Kristuse sõnade järele teind, s. o.: „„Armastage oma wihamehi, õnnistage neid, kes teid sajatawad, tehke neile head, kes teid laimawad ja tagakiusawad.""

Selle peale pööris ta omad silmad S. enese poole ja ütles tale ka suud andes: „„Sulle ma annan ka südamest andeks, ela seepärast oma elu aeg Jumalale ja ära unusta tema käsu sõnu, kül